

Zságot András

AZ ÖNGYILKOSSÁGRÓL

Az én életem nagyon kiegyensúlyozott. Úgy alakítottam, hogy semmi baj ne érjen, és teljesen független legyek környezetem hatásaitól. Nem kell szenvedni, gondolkodni, csak örülni.

Nem volt ez mindig így. Régen sokat nélkülöztem, nyomorogtam, napokat nem ettem, és nem beszéltem senkivel. Ekkor azt találtam ki, hogy kihirdetem az emberek között, hogy öngyilkos leszek, ha nem kapok havonta harmincezer forintot. Gyűjtsék össze valahogy. Én nem nyűglődök tovább, gondoltam, nem dolgozok semmit, viszont, ha minden hónap elején nem kapom meg az esedékes harmincezer forintot, sajnálom, öngyilkos leszek.

Ahogy kihirdettem a fentieket, kezdett csörgedezni a pénz. Az apám és az anyám adtak először. Aztán a Bea. Aztán a Lajosék és a Katóék. A Palkovicsnak is mondtam, hogy öngyilkos leszek, ha nincs pénz, ő ugyan nem adott, de ígérte, hogy a jövő hónaptól folyamatosan ad. A Huszti is adott, kevesebbet, mint amennyit én adtam volna neki, de adott. Adott a Kati, az Adrienn, a Dóra és a Judit.

Tulajdonképpen össze is jött a pénz, azért még egyszer kihirdettem, az előbbinél tágabb körben, az öngyilkosságot, hátha kapok még valamit.

Sokan küldtek. Napról napra többen. Először csak Magyarországról, nagy gyáruk, mindenholnan. Jött ruha, cipő, vadidegenek küldtek Japánból mindenfélét.

Kis csomagocskák jöttek, volt, aki póréhagymát küldött az Antillákról, volt már nagyven kabátom, és várható volt még félezer. Kis házam volt az Egyesült Államokban és Thaiföldön, paradicsomot Olaszországból küldtek. Az angol királynő is elküldte minden vagyonát. Közületi szállítások is érkeztek. Az étterem ingyenjegyet biztosított minden kedden és pénteken. Sok pénzem volt.

És ígértek, ígértek. Úgy nézett ki, hogy néhány hónap múlva minden az enyém lesz. Kaptam földet, búzát, kenyérpíritót, lángossütőt, kávé, bögréket. Egy hongkongi tollpárnákat küldött. Tapétaragasztót és a világirodalom klasszikusait személyesen hozta el egy kopasz úr.

Világ körüli utakat szerveztem, beszédeket tartottam az öngyilkosságomról, és máris mindent megtehettem. Államférfiak fogadtak, és kitüntetések adtak. És kérték, hogy a jövőben is látogassam meg őket.

A bútorbolt húsz szobagarnitúrát adott, és félve kérdezték, hogy, ugye, most már nem leszek öngyilkos. Én erre kitérő választ adtam.

Végre a vasipar is meglódult. Jöttek a szegek, alátétek, tömítők, csaptelepek, aljzatok, kábelek. A híradástechnika hozta a tévéit, rádióit, magnóit.

Megkaptam egész Közép-Európát, máshogy nem tudtam volna hol tárolni a cuccaimat. Egy rakás sertésláb így is megromlott már.

Egy öregasszony virágkarókat hozott, de valami borzasztó sokat, azért eltettem, hát-ha jó lesz még valamire.

És nőtt-nőtt a vagyonom, állandó szállítások érkeztek, teljesen kifárasztották az idegeimet.

A munkások rosszul dolgoztak, volt nap, amikor négyszáz karton lámpabura törött el, mert hiába mondtam, hogy ne oda tegyék őket, mert reggel arra szokták sétáltatni az oroszlanokat, és biztos, hogy neki fognak menni, aztán összetörik, mégis odarakták, persze hogy össze is törött minden.

Magamhoz kéretem a munkásokat, és kijelentettem, hogy tovább én nem tűröm ezt a trehány munkát, ha a jövőben bármiféle lazaságot meglátok, mondtam, rögtön öngyilkos leszek.

Aztán dolgoztak tisztességgel, de hiába, egyszerűen nem bírtak hova pakolni, illetve nem is a pakolás volt nagy probléma, mert aránylag szépen sorba leraktak mindent, inkább az okozott nehézséget, ha kértem valamit. Egyszer, például, zoknit kértem, és órákat kellett várnom, és nem hozták, és, szégyenszemre, a végén a szomszéd adott kölcsön.

Fejetlenség és káosz volt mindenhol, már mozdulni se bírtam.

Megkértem hát, hadd legyen az egész világ az enyém, minden maradhatna ott, ahol van, nem kellene szállítani, amit éppen nekem adnak, arra egyszerűen ráírnák, hogy az az enyém, és minden meg lenne oldva.

Szerencsére megkaptam az egész világot.

Telt-múlt az idő, és megszoktam az új életet.

De aztán jöttek a nehézségek is. Minden erőmet lekötötte, hogy hibátlanul manipuláljam a tömeget.

A világ egyre szegényebb lett. Az emberek rongyokban jártak, hogy ne legyek öngyilkos.

Nem dolgozott már senki, néhány ember lődörgött az utcán, aztán ők is behúzódtak a házakba.

Nem ettek, az öregek és a gyerekek éhen haltak.

Szörnyű volt a világ, még egy háború se csinált volna ilyet. A kilátástalanság nő-tön-nőtt, nem tudtak mihez fogni, nem tudtak semmit kitalálni.

Aludtak nagyokat, mert addig se kellett a nyomorukra gondolni.

Ezt már nem lehetett tovább bírni.

Aztán az egyik nap kaptam egy levelet, hogy fizessek, vagy öngyilkos lesz az illető. És ezrével jöttek az ilyen levelek, és én kénytelen voltam teljesíteni a követeléseket. A vagyonom apadt.

Ahogy az előbb mindenki fizetett, most úgy akart mindenki öngyilkos lenni.

Sorba jöttek az emberek, csupa felszabadult arc mondta, hogy öngyilkos akar lenni. És rámutatott, hogy ezt meg ezt kéri, és még ezt is kéri, ezt ugyan nem tudja már elvinni, de majd küldjem el neki.

Az első öt nap volt a legrosszabb, akkor még csak tőlem tudtak kérni, aztán, később, már egymást molesztálták.

Bárki könnyen szerezhetett házat, nyaralót, és bárki könnyen el is veszthette.

A család reggel elment, hogy kapjon valami harapnivalót, könnyen kaptak, de hazafelé menet bárki el kérhette tőlük, órákba tellett, amíg végre meg tudtak reggelizni.

Aztán sötét éjszaka próbáltak portyázni, de az éjszaka is egyre veszélyesebbé vált.

Az emberek elrekesztették az ajtójukat, kihúzták a telefonjukat, de hiába, hat-nyolc fős galerik járták a városokat, és mindent bezsebeltek. Berobbantották az ajtót, berohantak a szobába, öngyilkosok leszünk, üvöltötték, és már vittek is mindent.

Rettegett mindenki mindenkitől.

Az apa a fiától rohant el, és föld alatti folyosókon jártak, mint az állatok.

Senki nem beszélt senkivel, nem érezték magukat biztonságban.

Többen öngyilkosságot követtek el, mert nem bírták már a megterhelést, és össze-
roppantak.

Csöndben üldögéltek otthon, minden kis zajra fölriadtak, aludni se mertek, nehogy
álmukban lépje meg őket valaki, és megfenyegeesse őket.

Az emberek rimázkodtak, hogy legyen vége ennek az irtózatnak, zokogva könyö-
rögtek, hogy jöjjön valaki, akár csak egyetlen ember, aki nem akar öngyilkos lenni.
Könnyes szemmel nézték az utakat, úgy várták az embert, aki nem akar öngyilkos
lenni.

És végre megjött az az ember.

Egy füledt, őszi napon feltűnt a hegyen, és lassan leereszkedett a városba. Az em-
berek nagyon örültek neki, mert tudták, hogy néhány pillanat múlva megszólal, hogy
ő nem akar öngyilkos lenni, és akkor tőle már nem kell félni, hozzá akkor már oda
lehet menni.

Ez az ember nagy karimájú kalapot viselt és fekete csizmát. Ez az ember mindig
mosolygott, és nagyon szimpatikus volt.

Én voltam ez az ember.

És magam köré gyűjtöttem a város lakóit, akik már tudták, hogy nem akarok ön-
gyilkos lenni.

Felálltam egy dobogóra, egy picit vártam, hogy elüljön a zaj, aztán beszéltem, és
megerősítettem, hogy nem akarok öngyilkos lenni, mert azt szeretném, hogy az em-
berek biztonságban legyenek, ha velem vannak.

És csak annyit kértem, hogy fizessenek havonta harmincezer forintot.

Pósfai György

ALIG HIHETŐ TÖRTÉNETEK

Réges-rég, amikor még feleannyi idő alatt kétszer olyan okos voltam, volt egy különös
találkozásom – kezdte Cipó, és mi kényelmesen hátradőlünk, mert tudtuk, hogy mese
következik.

Szóval ez abban az időben történt, amikor még biborszínű volt az ég, forró vizek bu-
gyogtak mindenfelé, a szolfatárak mérges gőzöket lövelltek, és a dinoszauruszcsontok
szabadon heverték szanaszét a kopár síkon. Nem voltak még mélyzöld, párás folyó-
völgyek, dús erdők, virágos mezők, hófödte magas hegyek hús tengerszemekkel, csak
a forró szél söpört a vörössárga pusztákon. Nem is nagyon tudtunk mit csinálni. Egy-
szer aztán valaki kitalálta, hogy gyűjtsük össze a nagy, üreges csontokat. Nagyság szer-
rint kupacokba hordtuk őket, majd lyukat fúrtunk a végükbe, és az alkalmas darabo-
kat póznák közé feszített kötélre fűztük. Ott lengedeztek az irdatlan csontok, és ha az
ember fejével nekik rohant, kongó hangot hallattak. Egy kis ügyeskedéssel sorba igaz-